

Majāles 2012

Téma letošního již šestého Majálesu si studenti už dlouho dopředu volili na webových stránkách školy. Na výběr měli tři rozdílné oblasti: pravěk, olympijské hry a svět zvířat. Poslední z výše jmenovaných témat získalo nejvíce hlasů a tak se to v průvodu masek hemžilo vosami, motýlky, králíčky a dalšími zástupci živočišné říše.

Moderování zábavného dopoledne, které se díky

příznivému počasí mohlo opět uskutečnit před radnicí města, se s velkým elánem ujali kantoři školy Ing. Lubomír Kacálek a Ak. sochař Jiří Váp v půvabných kostýmech růžových prasátek a Mgr. Martin Dvořák coby „imprasário“. Vtipných scének bylo letos poskrovnu, o to déle se však dražilo... Od studentů maturitních ročníků bylo možné získat například: originální kalendář s fotografiemi pedagogů, lahve s obsahem různých barev a původu, Eroušův župan a mnoho dalších atraktivních předmětů.

„Je to jakási forma loučení se se školou. My je svým způsobem navádíme, jak by mohl majáles vypadat. Říkáme jim, že je to jejich svátek, že by k němu měli přistupovat aktivně a jakýmkoliv způsobem se prezentovat. Ať už jsou to scénky, mimické obrazy nebo masky,“ vysvětlil Ing. Lubomír Kacálek, učitel odborných předmětů SOŠ Luhačovice.

Letos poprvé byla zvolena královna majálesu. Stala se jí Veronika Meislová v kostýmu mouchy (studentka 3. ročníku oboru Informační služby ve firmách a institucích). Svoji nástupkyni korunoval král minulého ročníku – „reggae muž“ Tomáš Gajdošík. *„Celá třída se na dnešní den dlouho připravovala a jsem ráda, že nám to konečně vyšlo. Kostýmy nám daly moc práce a vítězství nás určitě těší,“* uvedla Veronika Meislová.

Květinový den

Dne 16. 5. 2012 se konal patnáctý ročník celonárodní sbírky *Český den proti rakovině*, do které se aktivně zapojuje i náš Domov mládeže. Letos se na akci podílely tři dvojice studentů z 2. K a 1. M: Lukáš Kubín s Barborou Cholastovou,

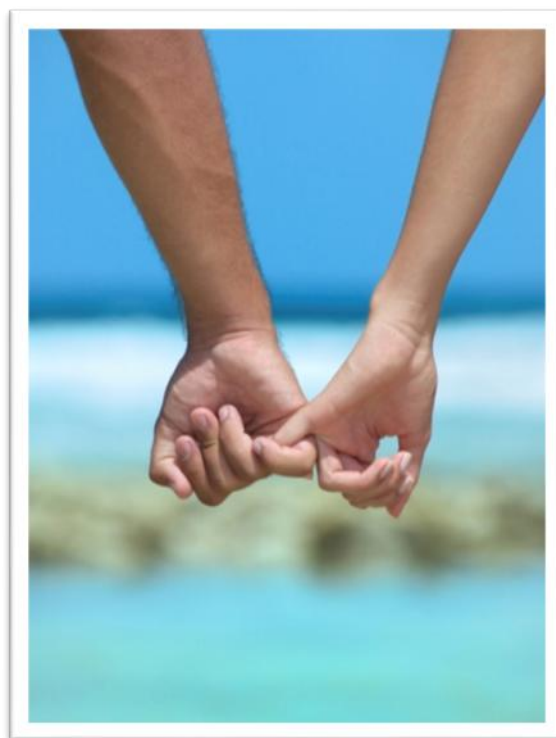
Alžběta Čučová s Andreou Halaštovou a Kristýna Kurková s Markétou Dulíkovou. Vedoucí internátu Ing. Divila nám rozdál kasičky, trika s logem, plata s kytíčkami, letáky a certifikát opravňující nás provádět sbírku. Z internátu jsme vyrazili do ulic Luhačovic a začali prodávat „kytičky měsíčku lékařského“- symbolu této sbírky. K naší velké radosti byl ze strany veřejnosti o kytíčky velký zájem- podařilo se nám prodat téměř všech 225 kytíček. Vybraná částka činila zhruba 4 000 Kč. Skutečnost, že i v dnešní době nejsme lhostejní k osudům onkologicky nemocných lidí, nás velmi potěšila.

Barbora Cholastová a Lukáš Kubín, 2. K

Láska veselá a smutná

Jmenuji se Jiří, člověk, muž, který okusil lásku z její šťastné i nešťastné stránky. Muž, jehož ideály se zhroutily pohledem do očí, které jej budou pronásledovat celým životem.

Jako mladý chlapec jsem netrpělivě čekal, až dokončím základní vzdělání. Ve škole se všichni znali a každý měl svou pověst. Dobrou či špatnou. Lidé si spíše pamatují hlouposti a trapné scénky, než aby se rozpomenuli na to dobré, co v člověku je. Za celých devět let se u mě těchto špatných činů nashromáždilo až příliš. Což se projevilo i na mé reputaci. Toužil jsem vše hodit za hlavu

a netrpělivě očekával konec školního roku. Vysnil jsem si život, který budu – ne žít, ale pořádně si jej užívat. Již dlouho jsem se dusil pod maskou, kterou mi druzí dali. A teď jsem se poprvé těšil na prvního září své nové školy.

Byl jsem přijat na brněnskou školu, kterou mi vybrali rodiče. Na obor, který mi toho moc neříkal. To naštěstí nemělo příliš dlouhé trvání a první den jsem byl, díky omylu školy, převeden na mnohem atraktivnější obor. Stal jsem se studentem uměleckého oboru zaměřeného na práci se dřevem. Díky přízni osudu jsem vkročil jako nepopsaný list papíru do svého nového života. Života plného radovánek, žen, vína a zpěvu. Můj sen se tak stal skutečností. Brno bylo městem jako stvořeným pro tyto vize. A jako mladý bohém jsem žil naplno. Z kamarádek se stávaly přítelkyně a z některých přítelkyň opět kamarádky. Poznal jsem krásu polibků i vůni ženského těla.

Během studia v Brně jsem si však uvědomil, co chci v životě skutečně dělat. Probudila se ve mně touha něco dokázat. Školu jsem opustil, protože mi nestačila. Chtěl jsem znát víc a také víc umět.

Na radu svého známého jsem přešel na obor Uměleckých řemesel na SOŠ Luhačovice. Opustil jsem nejen brněnskou školu, ale i své dosavadní přátele, přítelkyně, svůj životní styl. Vydal jsem se po cestě poznání a studia.

První září, noví lidé, nové známosti. Měl jsem obrovský rozlet. Lidé se smáli, objímali se. Studium jsem hltal plnými doušky a poprvé jsem měl pocit, že něco znám. Hrál se divadlo, psaly básně, veselilo se. Poznal jsem spoustu nových lidí. Z kamarádek se staly přítelkyně. Z polibků ještě větší polibky. Měl jsem více než jednu slečnu a do všech jsem byl zamilován stejně. Nesnášel a nechápal jsem závist a žárlivost. Románky byly krátké, neměl jsem rád závazky. Slečny mě chtěly a já to věděl. Nic jsem k tomu neříkal, prostě jsem si vybral.

To vše se obrátilo v polovině roku na mém prvním školním plese. Tančili jsme a bavili se báječně. Vždy se objevila nějaká slečna, se kterou jsem měl chuť si zatančit. A tam jsem ji poznal. Přišla za mnou a požádala mne o tanec. A já milerád přijal. Poprvé jsem viděl JEJÍ oči a úsměv. Bylo v ní něco, co jsem neznal. Po čem jsem toužil, ale i odmítal. Zůstali jsme spolu celý večer a celou noc. Byli jsme spolu první den. Odjel jsem vlakem domů. Ale po cestě jsem propadl obavám. Bylo to na mne příliš silné a příliš brzy. Měl jsem své slečny, svou svobodu a teď... Jediná slečna, jediná noc a já si připadal jako zrádce. A to jsem nechtěl. Chtěl jsem studovat a nemít závazky. Jen krátké románky, nic víc. Srdce mi bilo na poplach, že jsem dost přebíral. Byl jsem ve slepé uličce, pln zoufalství. Přešla neděle a já se vrátil do školy, pln očekávání. První den jsem ji nepotkal, nehledal jsem ji, i když jsem toužil ji uvidět.

Poslal jsem jí vzkaz. Ozvala se. Myslela si, že už jí nenapíšu a byla ráda, že tomu tak není. Bohužel nemohla přijít do školy, snad prý až příští týden. Pustil jsem vše z hlavy a dál žil, jak jsem uměl. Přešel týden, na vše jsem zapomněl a byl jsem rád, že jsem se uklidnil. Na začátku dalšího týdne jsem ji potkal, rád jsem ji viděl. Pak jsme spolu strávili nádherný týden, nádherné noci spolu. Myslel jsem, že je to věčné, ale poslední den byla najednou smutná. S pláčem se na mne obrátila, že už se asi neuvidíme, protože ukončila studium na naší škole. Byl jsem zničen a bylo mi z toho zle. Odjela. Oči jiných dívek ve mně začaly vzbuzovat pocit

zrady. Nikdy jsem za ní nejel. Píšeme si a já si připadám jako zbabělec a snažím se tyto pocity v sobě potlačit. Žárlím na její lásky, o nichž mi píše. Mé ideály se zhroutily, nemám chuť do života, připadám si jako vyhaslý knot. Stal jsem se žárlivým, závistivým, chladným. Díky touze po svobodě jsem Ji navždy ztratil. Dospěl jsem.

Student, SOŠ Luhačovice

Lidice

Lidice. První asociace? Pro někoho (myslím tím zejména ty méně znalé, jež spíše přihlédnou k názoru druhých) film s Karlem Rodenem a pro jiného děsivý pohár plný nářku, bolesti a utrpení.

Většinou mám o těchto místech velice skeptické mínění, zřejmě proto, že se z nich stávají turistické atrakce pro rodiny s malými dětmi nebo studenty a žáky škol, pro něž je taková návštěva jen vítaným únikem z nudné výuky ve škole. Těžko říci.

Ráno 24. dubna jsme opustili své vyhráté postele a své sny si kolem půl páté museli nechat dozrát v autobuse. Když jsme zdárně „dokodrcali“ do Lidic (ano, slovo dokodrcali je díky stavu silnic zcela na místě...), překvapil mě osobně krásný travnatý parčík - mé oči se snažily nalézt domky, které tu kdysi stávaly a které jsem znala z filmu. Místo toho se před námi rozprostřel pohled na pietně upravenou louku, kde se celé drama před sedmdesáti lety odehrálo...

Dotazy začínající slovem „proč“ a „jak“ pomohla zodpovědět autentická a emocionálně působící expozice památníku.

Je zvláštní a nepochopitelné, jak dokážeme být my lidé k sobě navzájem krutí. Na základě drobného nedorozumění zmizela celá vesnice, po jejích obyvatelích zbyla pouze jména a fotografie, na místech jejich polí jsou jen travnaté plochy... Až návštěva tohoto místa nám umožnila pochopit rozsah celé tragédie, což žádný film divákovi zprostředkovat nedokáže.

Anna Šmídová, Veronika Horonyová 3. M

Srdce elfů – 2. díl četby na pokračování

Pomalů přicházel k sobě. Ležel na jemném lůžku, najednou pocítil bolest na hrudi a zjistil, že jen tak hned odtud neodejde. „Konečně ses probudil,“ prohodila žena v jasných modrých šatech a pohodila vlasy. „Kde to jsem?“ zeptal se Martin ležíc v posteli. „V ošetřovně,“ odpověděla mu zdravotní sestra ochotně a oddělala mu obvazy, kde se mu naskytla nechutná podívaná. „Fuj, to vypadá naprosto nechutně,“ poznamenal Martin zhnuseně. „Musím říct, že se ti to ani moc nehojí, je to sice o trošičku lepší, ale ne tak, jak jsem si představovala,“ prohodila žena milým hlasem. „Jsem...“ sestra mu okamžitě zakryla ústa. „Pš, ani muk, nejsme v bezpečí,“ varovala jej sestra.

Podala mu pohár s čistou vodou a Martin se dychtivě napil. Měl sucho v ústech, pomalu se mu těžko mluvilo, pocítil i prudký nával síly projíždějící od hlavy k patě. „Jak se cítíš?“ zeptala se ho zdravotní sestra. „Skvěle,“ zašeptal mladík a dal jí zpátky pohár, potom zase položil hlavu na polštář a díval se ke stropu, kde viděl jen nataženou kůži. Napadlo jej, zda není náhodou někde ve stanu. „Jsem v Elfské říši?“ zeptal se chlapec šeptem. „Ne, jsi spoustu mil odtamtud,“ její odpověď Martina zamrazila v zádech. „Mám ti říct, že náš král s tebou bude chtít mluvit.“ „Cože? Král se mnou bude...“ vyjekl, ale to už se otevřely dveře od ošetřovny a vešel samotný král.

„Kde je ten Elf?“ v jeho hlase zaznělo opovržení a nelibost. „Zde,“ ukázala jedna ze zdravotních sester stojící hned vedle, král ji mávnutím ruky naznačil, aby je nechala o samotě. „Mahtione,“ začal král, Martin mu skočil do řeči. „Jsem Martin,“ protestoval. „TICHO!“ zaburácel král. „Ty jsi Mahtion, protože Elfové si svým způsobem dávají jména v jejich jazyce a každé jméno má svůj význam. Jsi v lidské říši, a tudíž ti mohu říct, že jsme se s takovou bytostí jako ty nikdy zatím nesetkali. Vzhledem k zranění se domů nedostaneš přibližně pět týdnů, než se ti vyhojí.“ Král se zlomyslným pohledem vstal z postele a vydal se pryč.

„Pane,“ ozval se v komnatě krále vážný mužský hlas jednoho z generálů královských vojsk, kterého si král nechal povolát. „Co uděláme s tím Elfem?“ „Zlikvidujeme jej,“ prohlásil král. „Je pro naši rasu velmi nebezpečný, a tudíž nechci riskovat životy svých občanů ve své říši.“ „Jaký způsob vybereme?“ zajímal se generál. „Mám plán,“ oznámil, „poslouvejte, generále.“

Uběhly dva týdny a v Elfské říši se rozneslo, že se syn královny ztratil a nikdo jej nemůže najít. Královna zničeně seděla na trůně a dívala se z vysokých oken. Prohlížela si zahradu, nechtěla s nikým komunikovat, děsila se toho, kdyby ho někdo zabil. „Má královno,“ ozval se mužský hlas od dveří, královna k nim otočila hlavu. „Neseš nějaké zprávy, Hraničáři?“ zeptala se s nadějí v hlase. Hraničář vážně přikývl a stráž jej na povel královny pustila dál do královské síně. Šel po dlouhém rudém koberci a před jejím trůnem poklekl. „Nemusíš klekat, jen mi pověz, prosím tě, co víš o mém Mahtionovi,“ požádala muže stojícího před ní.

„Váš syn byl těžce zraněn Gambledorem Smrti a nějací lidé ho naložili na vůz a odvezli ho vedlejšího království. Léčí ho v ošetrovně na hradě, ale prý se velmi pomalu, ale opravdu pomaličku, léčí,“ odpověděl Hraničář. „Díky,“ usmála se na něj ztrápeně. „Ti lidé ani netuší, jak se takové zranění má léčit a pletou se do elfských záležitostí. Já tu sedím jako nějaká bohyně a kašlu na všechno, to si přesně oni myslí. Já se od nich nenechám jen tak deptat a nyní se vydám do Lidské říše a vyzvednu si jej osobně.“

„Má paní,“ ozval se znovu Hraničář. „Chtějí ho ještě zabít.“ „To jsi měl říct hned!“ vykřikla královna. „Generálové, okamžitě povolejte armádu a vyrazíme do boje, svého jediného syna nenechám zemřít!“ Svým přísným pohledem sjela celou královskou komnatu, z níž spěšně vybíhali generálové. „ZÍTRA DOPOLEDNE VYRAZÍME!“ zařvala ještě.

„Martine,“ zašeptala u něj mladá zdravotní sestra, která si přisedla na jeho postel. „Mám pro tebe dobrou i zlou zprávu. Tou dobrou je, že tvoje matka si pro tebe do několika dní přijde, ta špatná obsahuje tvou smrt. Král tě chce zničit, aby pobouřil Elfy a vyhlásili proti lidem válku. Náš král by nechal svolat své všechny posily, prohráli by. Tvá matka jako královna vašeho národa je velmi moudrá, že vyrazila do útoku bez vyhlášení, což krále zajisté překvapí.“ „Díky, že mě informujete,“ poděkoval milým hlasem Martin. „Martine, zítra ráno tě vezmu na procházku po čerstvém vzduchu a další plány vyřešíme zítra,“ pohladila mladíka po hlavě. „Teď se pokus vyspat.“ „Co jste myslela tím, že zbytek vyřešíme zítra?“ zajímalo Martina (Mahtiona). „To teď neřeš, vyspi se, čeká nás dlouhý den,“ pravila zdravotní sestra a odešla z jeho pokoje.

„Generále, pamatujete si ten plán?“ zeptal se král Lidské říše. „Jistěže, můj pane,“ přikývnul. „Nalej mu do pití tohle,“ ukázal svému stoupenci malinkou lahvičku s čirou tekutinou. „V tom je jed, který by mohl Mahtiona omámit a postupem dvou dnů zabít.“ „Naliju mu to do toho,“ souhlasil generál a přijal od svého vládce malou lahvičku a schoval si ji do váčku uvázaného kolem krku. „Hlavně si dej pozor, aby se neprobudil a hlavně na něj nezírej, jsou jako psi, kteří pohled nepřátel vycítí. Ještě jedno varování, nedělej zbytečný hluk, mají velmi bystrý sluch,“ připomněl mu král a generál odkráčel z královny ložnice.

Na chodbě generál vylovil malou ampulku s jedem a zmučeně si oddychl. Úkol zabít nějakého nemocného chlapce mu dělalo samotnému problém. Vešel do Elfova pokoje, kde na lůžku spal klidným a nerušeným spánkem. Oknem dovnitř proudilo měsíční světlo a generál i přes šero rozpoznal chlapcovu tvář, najednou zalapal po dechu.

Elf jej sledoval. „Co tu chcete?“ zeptal se chladně mladík. „Nic, jen kontroluju, zda se ti dobře spí,“ zalhal. „Proč a s čím máte tu ampulku?“ jeho otázky se do bezradného generála zabodávaly jako šípky. „Já... já...“ koktal. „Ptám se, s čím je ta lahvička?“ zvýšil hlas kluk.

„S lékem, s nímž mě prověřila tvoje zdravotní sestra,“ lhal, jako když tiskne, mladý Elf to hned poznal. „Okamžitě mi řekněte pravdu, než mě doopravdy naštvete,“ Mahtion na generála málem křičel. Chlápkovi se začala třást ruka, bál se, že ho Elf zabije, ale stále nic se nedělo. Nakonec přece jen našel v sobě trochu kuráže. „Sklapni, ty shnilý červe!“ zavrčel generál a přešel pokoj k jeho posteli.

Mahtion vyskočil z postele a pěstí mu vrazil do hrudi. Ozval se praskot žeber a chlapec zaútočil znova, teď mířil přímo na srdce. Podařilo se mu generálovu hrudní kost rozdrtit, ten v bolestech klesl na kolena a spadl na záda. Mahtion udeřil znova, tentokrát se prsty dostal k srdci a nemilostně mu ho vyrval z těla. Krev stékala po chlapcově ruce a vpíjela se do bílé noční košile, generál ležel na zemi s očima s prázdným výrazem.

Prohlížel si jeho srdce a pak s ním praštil o nepřítelovu hlavu. V laboru se studenou vodou si umyl ruce, hodil zakrvácenou noční košili do dosud hořícího krbu a ve skříní si našel čistou. Nejdřív se podíval do zrcadla stojícího u okna a v zří měsíce sledoval, jak se mu zranění léčilo. Už nebylo tak hrozné jako před dvanácti dny, kdy rozšklebená rána Elfa příšerně bolela, teď při pohybu jen trochu svědila.

Navlékl na sebe noční košili a otočil se k bezvládnému tělu. Pak zamumlal několik elfských slov a tělo i s tím vším zmizelo, na prkenné podlaze nebyla ani krev, jen čistá zem. Pousmál se, sice cítil úbytek síly, lehl si do postele a během několika málo vteřin usnul. Ráno se Elf probudil, zadíval se z okna ven. Modrá obloha byla bez mráčku, čekal jej dlouhý a vyčerpávající den se zdravotní sestrou, aby mu vysvětlila dnešní plány.

Otevřely se dveře a vstoupil král. „Ty hajzle jeden, kde je generál?“ zařval na něj tak hlasitě, až si Martin zacpal uši. „Zabil jsem ho,“ odpověděl klidně mladík. „Cože jsi s ním udělal?“ chtěl se král přesvědčit, zda slyšel správně. „Je po něm,“ zopakoval klidným hlasem Elf. „Strážel!“ po těch slovech se do místnosti přířítily dva vojáci. „Zdá se, že náš mladý host potřebuje trochu spráskat zadek, aby se naučil dobrému chování. Chopte se ho!“

„Má paní, někdo k nám přišel,“ oznámil jí jeden z její strážce. „Ať vstoupí,“ přikývla. Vešel zvěd. „Co nám neseš za zprávy, lidský zvěde?“ usmála se na něj ztrápeně, ale přesto si udržela rozhodnost. „Nesu špatnou zprávu, váš syn je v ohrožení, právě teď ho bičují a pak ho čeká proces,“ pravil. „Ty mrchy!“ pronesla královna. „Fakt si koledují o naše nepřátelství.“ „Mám jim vyřídit, že jim vyhlásíte válku?“ zeptal se zvěd, přikrčil se při královnině pohledu. „NE! Zmlátím je bez vyhlášení!“ zaječela. Vyšla ze stanu a okamžitě rozdávala rozkazy. „Pokud chtějí válku, ráda jim ji dopřeji, ale dnes to lidem neoznámím, překvapím je!“

Elf měl na rukou železná pouta a jeden z mužů s rudou kápí přes hlavu ho právě vytáhl vzhůru, takže se nemohl hýbat. Jedním trhnutím mu druhý kat rozerval horní část elfského šatu. Král Lidské říše stál v rohu a náramně se bavil, že si vychutná utrpení mladého Elfa. Do sklepení vešel třetí kat a v rukou nesl bič. Martin, v elfském jazyce Mahtion, což znamená bojovný, otočil hlavu a spařil tak svalnatého muže, že neslyšně zaúpěl.

Pak si vzpomněl na hodiny kouzlení a snažil se vzpomenout na kouzlo, které by mu pomohlo se dostat z těch příšerných pout. Zoufale pátral ve své mysli, avšak nemohl si vybavit ani

jedno kouzlo, které ovládal levou zadní. „Mahtione, je mi líto, že jsem tě sem poslal,“ pravil král bez známky lítosti v hlase. „Musíš pochopit, že za tvou brutální vraždu musíš být krutě potrestán. Zvolil jsem bičování, které je podle mě velmi mírný trest.“ „Jdi se vycpat!“ zaječel Mahtion. „Jak myslíš,“ zavrčel král nebezpečně, „zmydlete ho, pak ho připravte k procesu, je načase s ním skoncovat,“ obrátil se a odešel ze sklepení.

Mladá zdravotní sestra se vydala k Mahtionovu pokoji, potichu otevřela dveře, když nahlédla dovnitř, místnost byla prázdná. Její oči se rozšířily úlekem a ještě víc, když za sebou uslyšela ledový chechot. Zprudka se otočila a podívala se na osobu stojící za ní, roztrásla se strachem a začala ustupovat. „Je se vším konec, má drahá, ten tvůj Elf je odsouzen k procesu a ty ses octla ve spárech svého osudu!“ zašeptal nepříjemně hlas a pak se chodbou roznesl bezmilostný smích.

**od této kapitoly se začne používat Martinovo pravé jméno Mahtion (bojovný)*

Postava stojící na chodbě s kápí přes hlavu děsila mladou zdravotní sestru natolik, že nebyla schopná se pohnout z místa. Cívěla na neznámého, ten se k ní pomalu přibližoval. „Prosím, ne, nechej mě na pokoji,“ prosila postavu, ta jen zavrčela. „Už dlouho jsi byla na svobodě, nyní tě dostanu a zabiju. Pasu po tobě již několik let a konečně jsem dorazil sem a našel tě,“ smál se chladně. „Nic jsem vám neprovedla, ani král se nedozvěděl o mně pravdu, nikomu jsem ji neřekla, tak jak jsem vám slíbila,“ její zoufalý pohled nijak Osud neobměkčil.

Osud přešel vzdálenost, která je od sebe dělila. Sundal si kápi, když k němu vzhledla, její strach zmizel, pod ní se skrývala přímo neodolatelně krásná mladá tvář chlapce jejího věku. Ten mladý kluk si sundal plášť.

„Co to děláte?“ vykřikla, když ji chytil do náruče a uložil ji do postele a začal jí sundávat modrou vestu. Pak jeho ruka rozepínala knoflíky její modré košile. „Jen tě chci potěšit,“ usmál se, avšak z jeho očí vyzařovala zlomyslnost.

Dívka se bránila, snažila si udržet košili na sobě, ale Osud ji svlékal, až zůstala jen v podprsence a v bílých riflích. Ten si pak ze sebe sundal triko a lehl si na ni, začal ji líbat po krku, tváři, po řadrech a sjel jazykem až k jejímu pupíku...

Mankasr

Vydala SOŠ Luhačovice, Masarykova 101/ Náklad
200 kusů.

Odpovědná redaktorka, grafická úprava a sazba:
Mgr. Šárka Klimková, Mgr. Martina Kaňovská,
jazyková úprava: Mgr. Věra Pařízková, logo listu:
MgA. Kateřina Kolářková

MKČRE 13086/Tisk SOŠ Luhačovice

Redakce nenese zodpovědnost za věcnou správnost zveřejňovaných příspěvků.